

Publicerad 2011-10-31 13:40 av Rune Thorsell

Kan du hjälpa någon så gör det!

På kyrkogården. (Lilith 17)

Lilith 17

Augustimånen är stor och rund. Det är midnatt. Kyrkogården ligger öde och tom. Gravstenarna kastar sina kusliga skuggor över marken. Luften är behagligt sval, utan vare sig värmens kvalm eller kylans bett.

Över en av grusvägarna kommer Lilith. Hon är spritt naken. Kläderna bär hon i ett bylte under armen. Sina magdansattiraljer har hon i en liten axelväska.

Lilith är på väg hem. Hennes lektioner i magdans drog ut på tiden och det blev sent. Hon korsar alltid den här kyrkogården, vid alla tider på dygnet. Gravstenarna fascinerar henne. Hon stannar ofta och läser de dödas namn och årtal. Fantiserar över hur de bortgångna levde sina liv. Undrar över hur deras liv släcktes.

Plötsligt står en sällsam figur framför henne. Tycks ha emergerat ur tomma intet. En blottare. Utan ett ord öppnar han rocken och visar fram grannlåten. Hans resta kön glänser suggestivt i månskenet.

Båda står länge stilla och tysta. Slutligen bryter Lilith tystnaden ”Du är välskapt och ditt kön är vackert. Gör nu det jag ser dig behöva. När du stillat hettan i din kropp, kan vi väl sätta oss på parkbänken här. Jag tror att vi bägge har intressanta minnen och erfarenheter att delge varandra. Har jag fel?”

PÅ PARKBÄNKEN.

Lilith berättar om tiden i Eden, om förvisningen, om tiden som landsstrykare, om sin lilla enrumslägenhet, om Pandora och om sin katt. Blottaren lyssnar med känslor, blandade av andakt och förvåning.

Blottaren berättar om sin uppväxt i ett hem där allting var förbjudet. Naken fick man inte vara ens i duschen. Om man blev påkommen med onani fick man ligga upp på en speciellt designad prygelbänk på vilken man blev piskad på bara stjärten med enris som kokats i vatten.

Så kom det sig att han fick svårt med kontakter till det motsatta könet. På något vis måste emellertid könsdriften kanaliseras. Blottaren blev det han var, troligen som en protest mot vanvettiga uppväxtförhållanden.

Lilith hade lyssnat spänt på blottarens berättelse. Då han slutat, satt bägge tysta. Hon tittade länge på honom men såg, inte en pervers snuskhummer, utan ett olyckligt offer för ett sjukt samhällssystem. Ett samhälle genomsyrat av fobier, den ena värre än den andra — sex, nakenhet, leklust, livsglädje ... — allt sågs som djävulens bländverk, vars syfte vore att missleda människor till synd och predestinera dem för en evighet i helvetets svavelsjöar.

Lilith fattade ett snabbt beslut. ”Vad heter Du?” ”Jag heter Samuel”. Hon fattade hans hand. ”Kom nu Samuel. Vi skall gå.” Hand i hand vandrade de. Ut genom kyrkogårdens grindar. Vidare till Liliths hem.

Nu dricker vi först kaffe, sedan kan vi tänka klart. Socker? Grädde? Snart går solen upp. Då kan jag ringa en god vän. Här är wienerbröd, nyss tinade i mikron.

Solen går upp. Lilith ringer sin väninna, Kama Sutra. ”Hej Kama, det är Lillan. Min vän Samuel önskar sig en hustru. Hon behöver inte vara en mästerkock eller städmaskin. Hon skall vara ett erotiskt geni. Har du någon lämplig kandidat bland dina slavinnor? — Säger du det? Långt ljust hår och stora bröst? Kan du skicka hit henne i kväll. Just nu måste jag och Samuel sova några timmar. Ring mig igen lite senare på dagen.

Så småningom enades man om ett möte på kyrkogården. Vid midnatt hade Lilith, Kama, Samuel och Celia träffats på den plats där Lilith först mötte Samuel.

Kama höll ett litet anförande: ”Samuel, det här är Celia, min slavinna, nu frigiven. Vi anförtror dig henne på vissa villkor. Du skall vårda, akta och ära henne till och efter den dag hon själv ber att få bli din hustru. Du skall vidare sluta med dina nattliga uppvisningar. Jag ber er nu att fatta varandras händer och styra stegen mot vad vi hoppas skall bli en lycklig framtid.

Lilith och Kama stod länge och tittade efter paret som så småningom uppslukades av kyrkogårdsmörkret.

Tiden gick. Lilith fick då och då rapporter från Kama. Det hade gått bra för Celia och Samuel. De var nu äkta makar och hade två barn, Josef och Celesta.

Lilith fortsatte som tidigare att gena över kyrkogården på vägen hem. Någon blottare såg hon aldrig mer. Däremot hade hon gjort en märklig upptäckt. Om hon stannade och andades lugnt och lade örat mot en gravsten, kunde hon höra de döda tala. De talade med varandra och även ibland med Lilith. Emellertid stod det klart för henne att allt som sades skulle stanna mellan henne och de döda. Där är förklaringen till att vi aldrig fått höra något från andra sidan graven. Hittills har alla påståenden från folk som prövat andeskådning, att de samtalat med bortgångnas andar, visat sig vara önsketänkande, i värsta fallen ren humbug.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rune Thorsell med Poeter.se id #7007 innehar upphovsrätten